

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE negentiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 26 april 2005 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not.nr. 66.14.2455/97/26

Griffie nr. _____

- Ingevolge het verzoek door verdachten tot behandeling van de zaak door een kamer met 3 rechters bij brief dd. 1.12.2004 (ingevolge art. 91 van het Gerechtelijk Wetboek)

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____ genensioneerd. geboren te _____ op _____
wonende te _____
2. _____ genensioneerd geboren te _____ op _____
wonende te _____

Verdacht van :

Te

de eerste en de tweede:

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op artikel 44 § 1-1., 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)

- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning

(1° beklaginge) in
(2° beklaginge) tegen
(1° beklaginge) in
(2° beklaginge) tegen
Heere beving door
Keijde alle beschikkingen van 4 mei 2005 - Heere beving door het Openbaar Ministerie tegen
4 mei 2005 -

hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu:

A. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 april 1996 (stuk 3) tot en met 30 april 1996 (stuk 29):

het bouwen van een houten constructie dienstdoende als garage en tuinhuis van 10 meter op 4 meter (stuk 2 en 9);

B. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 1 april 1996 tot en met 30 april 1996 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding: 10.12.04.

de sub A omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

wat een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het bijzonder plan van aanleg goedgekeurd bij ministerieel besluit van 22 november 1985 door het bouwen van hoger vermelde constructie voor 36 vierkante meter van de 40 vierkante meter in een "strook voor privaat park" waar elke bebouwing is uitgesloten (stuk 16, 19 verso en 22)

het goed eveneens voor 36 vierkante meter van de 40 vierkante meter gelegen in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, meer bepaald parkgebied (stuk 15, 19 verso en 22)

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 3 a 86 ca

wijk en nummer van het kadaster

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te op 06/10/1936 wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van verdeling verleden op 03/09/1981 geregistreerd op 11/09/1981.

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarmee de zaak aanhangig werd gemaakt en die op 25 november 2004 werd betekend aan de beklaagden door afgifte van een afschrift aan de politie van de woonplaats van de beklaagden, tevens houdende dagstelling voor de openbare terechtzitting d.d. 27 december 2004 van de dertiende kamer van deze rechtbank;
- de brief d.d. 1 december 2004 van de raadsman van de beklaagden waarbij de verwijzing van de zaak naar een kamer met drie rechters werd gevraagd;
- de dagvaarding die op 31 december 2004 werd betekend aan de beklaagden door afgifte van een afschrift aan de politie van de woonplaats van de beklaagden, houdende dagstelling voor de openbare terechtzitting van 28 februari 2005 van deze kamer;
- de ontvangsbewijzen d.d. 3 januari 2005 waaruit blijkt dat de beklaagden een afschrift van de dagvaarding ontvingen;
- de overschrijving van de aanhangig makende dagvaarding op het hypotheek-kantoor te op 30 november 2004 onder de referte
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting d.d. 28 februari 2005:

- het **openbaar ministerie**, waargenomen door substituuat-procureur des Konings, in zijn middelen en eis.
- de **eerste beklaagde** in haar middelen van verdediging voorgedragen door haarzelf en mr. advocaat te
- de **tweede beklaagde** in zijn middelen van verdediging voorgedragen door zijn raadsman mr. voormeld.

1. Overzicht van de feitelijke elementen zoals deze blijken uit het strafdossier

1.1

Op vraag van de dienst stedenbouw van werd door de toenmalige politie te op 4 juni 1997 proces-verbaal opgesteld inzake het optrekken van een omvangrijke constructie zonder bouwvergunning te (stuk 2, strafdossier).

1.2

Het deel waarop de constructie staat maakt deel uit van het bijzonder plan voor aanleg 33, (BPA 33) en betreft een parkgebied.

1.3

De constructie betreft een garage met tuinhuis van 10 meter x 4 meter x 2,50 meter en is voorzien van een zadeldak met golfplaten en een betonvloer. Het eerste gedeelte van de constructie wordt gebruikt als garage om het tweede voertuig te kunnen stallen en het tweede gedeelte wordt gebruikt als tuinhuis.

1.4

De beklaagden erkennen over geen bouwvergunning te beschikken. Omdat zij geen

plaats meer hadden om de tweede wagen en het tuinmateriaal te plaatsen, werd de constructie opgetrokken.

1.5

Op 3 september 2003 werd op het parket te Dendermonde de herstelvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ontvangen. Deze herstelvordering strekt tot herstel in de oorspronkelijke staat, meer bepaald:

- afbraak van de gebouwde garage annex tuinberging;
- verwijdering van de vloerplaat en funderingen;
- verwijderen van de afbraakmaterialen naar de daartoe bestemde stortplaatsen;
- herstel maaiveld in de oorspronkelijke staat.

Een dwangsom van 75 euro per dag bij niet uitvoering van het tussen te komen vonnis binnen de gestelde termijn werd gevorderd.

De bestemming van het perceel volgens het bewuste BPA werd in de herstelvordering nog verduidelijkt als volgt:

"Dat het betrokken perceel overwegend (36 m) gelegen is in een strook voor privaat park en voor de rest (4 m) gelegen is in de stroken voor koer en hovingen.

Dat art. 14.2.1 van voornoemd BPA "strook voor privaat park" definieert als:

Deze strook is bestemd voor en te beschermen als park met doorlevende streekeigen beplantingen. Elke gebouwde constructie is uitgesloten, bergruimte voor materiaal nodig voor het onderhoud van het park dienen gesitueerd te worden binnen een bebouwingsstrook.

Overwegende dat met de partiële wijziging in 1999 van het BPA deze visie duidelijk werd aangehouden en geen afwijkingen toelaat.

Dat elke bebouwing binnen deze zone aldus wordt uitgesloten, dat er bijgevolg geen regularisatie kan gebeuren, dat een verzoek daartoe reeds door de bevoegde minister werd afgewezen.

Overwegende dat de uitgevoerde werken aldus de realisatie van de bestemming onmogelijk maken."

1.6

Verhoord omtrent de herstelvordering verklaarden de beklaagden dat zij hieraan geen gevolg wensten te verlenen en zij opnieuw een regularisatieaanvraag zouden indienen bij de gemeente (stukken 25 e.v., strafdossier).

2. De gegrondheid van de strafvordering

2.1. De tenlastelegging A

Uit de materiële vaststellingen en de verklaringen van de beklaagden zelf, blijkt zeer

duidelijk dat de bewuste constructie werd opgericht zonder enige bouwvergunning.

In acht genomen de objectieve vaststellingen, de stukken en de verklaringen vervat in het strafdossier, is het feit omschreven onder de tenlastelegging A in hoofde van de beklaagden dan ook afdoende bewezen.

2.2 De tenlasteleggingen B

2.2.1

Deze tenlastelegging slaat op het in stand houden van de constructie die het voorwerp uitmaakt van de tenlastelegging A, hiervoor bewezen geacht.

2.2.2

Bij arrest nr. van 19 januari 2005 van het arbitragehof werd als volgt beslist:

“1. vernietigt in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaams Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg (...)”.

2.2.3

Overeenkomstig artikel 9, §1 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het arbitragehof hebben de door dit hof gewezen vernietigingsarresten een absoluut gezag van gewijsde vanaf hun bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.

In casu werd het vernietigingsarrest op 31 januari 2005 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

2.2.4

Deze vernietiging heeft tot gevolg dat thans de strafsanctie niet meer geldt voor de instandhouding van stedenbouwmisdrijven, voor zover het voorwerp van het misdrijf niet in een *ruimtelijk kwetsbaar gebied* gelegen is. Gezien het voorwerp van het misdrijf omschreven onder de tenlastelegging A wel degelijk gelegen is in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, namelijk in parkgebied, geldt de strafsanctie duidelijk wel nog voor het feit omschreven onder de tenlastelegging B. *Parkgebied* staat uitdrukkelijk vermeld als ruimtelijk kwetsbaar gebied in de opsomming van artikel 146, laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

2.2.5

Het argument van de verdediging dat het perceel waarop de onvergunde constructie werd opgetrokken geen ruimtelijk kwetsbaar gebied zou zijn, houdt geen steek. Het bewuste perceel ligt volgens het BPA duidelijk in parkgebied (cf. hiervoor: 1.5). Om die reden is enige constructie, zelfs voor berging van tuinmateriaal, trouwens

uitgesloten en was de regularisatie onmogelijk. Een BPA kan wel degelijk aan een perceel of gebied de bestemming van parkgebied verlenen (cf. Cass. 27 juni 2003, www.cass.be). De verdere, in de op de terechtzitting d.d. 28 februari 2005 neergelegde schriftelijke conclusie, aangehaalde argumentatie steunt op de verkeerde premisse dat de constructie niet in ruimtelijk kwetsbaar gebied zou gelegen hebben, en dient aldus als niet relevant niet verder beantwoord te worden.

3. De straftoemeting

3.1

De verschillende feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B zijn in hoofde van de beklaagden de uitvoering van één ongeoorloofd besluit. Zij staan in zodanig verband dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven slechts één straf te worden uitgesproken.

3.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

3.3

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren. De beklaagden dienen te beseffen dat de grens voor bebouwing en het oprichten van constructies ergens dient te liggen en dat in het concrete geval een buffer voor het parkgebied noodzakelijk is, zelfs al sluit dit aan bij hun woning. In beginsel is enige gestrengheid in de bestraffing dan ook vereist.

3.4

De *eerste beklagde* is thans jaar oud. Zij is gepensioneerde. Zij beschikt over een vlekkeloos strafrechtelijk verleden, hetgeen enige mildheid verantwoordt bij de straftoemeting.

De *tweede beklagde* is thans jaar oud. Hij is gepensionerd en beschikt eveneens over een vlekkeloos strafrechtelijk verleden, wat eenzelfde mildheid in de bestraffing toelaat.

3.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aansporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen, waar de groene

ruimte steeds schaarser wordt, tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

3.6

Gegeven hetgeen voorafgaat komt het de rechtbank passend en rechtmatig voor om voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete, deels met uitstel van tenuitvoerlegging, op te leggen.

4. De herstellvorderingen

4.1

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft, zoals hierboven al aangegeven, het herstel in de oorspronkelijke staat gevorderd, gekoppeld aan een dwangsom van 75,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

4.2

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven onder de tenlasteleggingen A en B een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. Dat de herstellvordering bij de beklaagden thans als kennelijk onredelijk overkomt, is louter en alleen een gevolg van hun eigen beslissing om, goed bewust van het wederrechtelijke en onvergunde karakter van de constructie, deze constructie toch op te richten en in stand te houden, zelfs al bleek dat een regularisatie uitgesloten en onmogelijk was. Het feit dat de beklaagden voor een voldongen feit gezorgd hebben, mag niet gevaloriseerd worden door het afwijzen van de herstellvordering. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

4.3

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd zoals vermeld gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 75,00 euro per dag met een maximum van 40.000 euro moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstellmaatregelen.

4.4

Waar de hoge raad voor het herstelbeleid nog niet officieel werd geïnstalleerd, dient en kan diens advies – zoals bepaald door D.O.R.O. – nopens de herstellvordering niet worden ingewonnen.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter,

194 en 195;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 44; 65/66

Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en stedenbouw, art. 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede, derde en laatste lid, 65;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42, § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid, 68;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99, § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149, 204;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;

Burgerlijk Wetboek, art. 1382, 1383.

Wet van 29 juni 1964, art. 1, 8 § 1, 9, 14; gew.W. 10.2.1994; (uitstel)-

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK :

VERKLAART de beklagden en schuldig
aan de feiten omschreven in de tenlasteleggingen **A en B**;

VEROORDEELT – toepassing makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek - de beklagden en voor de feiten omschreven
onder de tenlasteleggingen **A en B** samen **ieder** tot een geldboete van
TWEEHONDERD EURO, met 45 opdecimen verhoogd (= x 5,5), telkens **1.100 euro**
bedragende;

VERMITS de tegen beklagden en
uitgesproken straf, te ondergaan als hoofdstraf, vijf jaar gevangenisstraf niet te bovengaat en de veroordeelden nog geen veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden opgelopen hebben, zijn er gronden om aan te nemen dat de veroordeelden zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor zij werden gestraft niet meer zullen schuldig maken; **GELAST** bijgevolg gedurende een termijn van **drie jaar gewoon UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van een **gedeelte groot 100 euro** van de opgelegde geldboete van 200 euro in hoofde van elk der beklagden; de vervangende gevangenisstraf voor het gedeelte met uitstel telkens één maand bedragende;

ZEGT dat bij toepassing van artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een

nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf;

BEVEELT de beklaagden _____ en _____ op vordering van gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot **herstel** in de oorspronkelijke staat van het perceel gelegen te kadastraal gekend onder _____ en dit binnen een termijn van **zes maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden, namelijk door:

- afbraak van de gebouwde garage annex tuinberging;
- verwijdering van de vloerplaat en funderingen;
- verwijderen van de afbraakmaterialen naar de daartoe bestemde stortplaatsen;
- herstel maaiveld in de oorspronkelijke staat.

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde aanpassingswerken niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

ZEGT voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagden _____ en _____ een **dwangsom** zal worden verbeurd van **75,00 euro** per dag vertraging in de nakoming van dit bevel en zegt dat boven het bedrag van 40.000 euro geen dwangsom meer wordt verbeurd;

Kosten: Veroordeelt de beide beklaagden solidair tot de gerechtskosten deze begroot op: 172,50 euro;

Legt bovendien aan iedere veroordeelde een **vergoeding** op van **€ 25**; -----
(K.B. 11.12.'01 tot wijz. K.B.23.12.'93 - W. 28.07.'92) -----

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van TIEN EURO, met 45 opdecimen verhoogd, **€ 55** bedragende, te betalen bij wijze van **bijdrage** tot financiering van het **fonds** tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. door de beide beklaagden ieder eenmaal deze som;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboeten zullen kunnen **vervangen** worden door een gevangenisstraf van 2 maand voor elke boete van 200 euro;

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van: -----
---ZESENTWINTIG APRIL 2005 ---

Aanwezig: -----

Ondervoorzitter, voorzitter der 19° kamer;
rechter;
rechter;

—
substituut-Procureur des Konings;
griffier;

(doorhaling van ~~een~~ regels en ~~een~~ woorden goedgekeurd)